

KÚRIA

Bfv.III.1.039/2014/5.szám

A Kúria Budapesten, a 2014. év december hó 18. napján tartott tanácsülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

Az önbíráskodás büntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt az I. rendű terhelt és társa ellen folyamatban volt büntetőügyben az I. rendű és a II. rendű terheltek védője által benyújtott felülvizsgálati indítványt elbírálva a Battonyai Járásbíróság 9.B.104/2012/17. számú, illetőleg a Gyulai Törvényszék 4.Bf.274/2013/5. számú ítéletét mindkét terhelt vonatkozásában hatályában fenntartja.

E végzés ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, s ebben az ügyben sem az előterjesztő, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

I n d o k o l á s

A Battonyai Járásbíróság a 2013. április 3-án kelt 9.B.104/2012/17. számú ítéletével az I. rendű terheltet bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett önbíráskodás büntettének kísérletében

[1978. évi IV. törvény - a továbbiakban: korábbi Btk. - 273. § (1) bekezdés és (2) bekezdés b) pont], személyi szabadság megsértésének büntetében [korábbi Btk. 175. § (1) bekezdés], 2 rendbeli társtettesként elkövetett személyi szabadság megsértésének büntetében [korábbi Btk. 175. § (1) bekezdés és (3) bekezdés I. fordulat e) pont], társtettesként elkövetett testi sértés vétségében [korábbi Btk. 170. § (1) bekezdés], társtettesként elkövetett magánlaksértés vétségében [korábbi Btk. 176. § (1) bekezdés], valamint hatósági eljárás akadályozásának büntetében [korábbi Btk. 242/A. § (1) bekezdés és (2) bekezdés I. tétel]. Ezért őt halmazati büntetésül 3 év 6 hónapi börtönbüntetésre és 5 évi közügyektől eltiltásra ítélte.

A II. rendű terheltet társtettesként elkövetett önbíráskodás büntetékének kísérletében [korábbi Btk. 273. § (1) bekezdés és (2) bekezdés b) pont], 2 rendbeli társtettesként elkövetett személyi szabadság megsértésének büntetében [korábbi Btk. 175. § (1) bekezdés és (3) bekezdés I. fordulat e) pont], társtettesként elkövetett testi sértés vétségében [korábbi Btk. 170. § (1) bekezdés], valamint társtettesként elkövetett magánlaksértés vétségében [korábbi Btk. 176. § (1) bekezdés] mondta ki bűnösnek, és ezért őt halmazati büntetésül 3 évi börtönbüntetésre és 4 évi közügyektől eltiltásra ítélte.

Mindkét terhelt és védőjük fellebbezése alapján eljárva a Gyulai Törvényszék a 2013. december 5-én kihirdetett 4.Bf.274/2013/5. számú ítéletével az I. rendű terhelt cselekményeit társtettesként elkövetett önbíráskodás büntette kísérletének [2012. évi C. törvény - a továbbiakban: Btk. - 368. § (1) bekezdés és (2) bekezdés b) pont], 2 rendbeli társtettesként elkövetett személyi szabadság megsértése büntetékének [Btk. 194. § (1) bekezdés és (2) bekezdés a) pont], társtettesként elkövetett testi sértés vétségének [Btk. 164. § (1) és (2) bekezdés], társtettesként elkövetett magánlaksértés vétségének [Btk. 221. § (1) bekezdés], valamint kényszerítés hatósági eljárásban büntetékének [Btk. 278. § (1) bekezdés és (2) bekezdés I. tétel] minősítette.

Az I. rendű terhelt bűnösségének kimondását személyi szabadság megsértésének büntetében [korábbi Btk. 175. § (1) bekezdés] mellőzte.

A II. rendű terhelt cselekményeit társtettesként elkövetett önbíráskodás büntette kísérletének [Btk. 368. § (1) bekezdés és (2) bekezdés b) pont], 2 rendbeli társtettesként elkövetett személyi szabadság megsértése büntetékének [Btk. 194. § (1) bekezdés és (2) bekezdés a) pont], társtettesként elkövetett testi sértés vétségének [Btk. 164. § (1) és (2) bekezdés], és társtettesként elkövetett magánlaksértés vétségének [Btk. 221. § (1) bekezdés] minősítette.

Az I. rendű terhelt börtönbüntetésének tartamát 3 évre, a II. rendű terhelt börtönbüntetésének tartamát 2 év 6 hónapra enyhítette és megállapította, hogy mindkét terhelt a velük szemben kiszabott szabadságvesztés kétharmad részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra.

Egyebekben az elsőfokú határozatot mindkét terhelt vonatkozásában helybenhagyta.

A megállapított tényállás szerint az I. rendű terhelt sérelmére 2011. április 26-án lopást követtek el, mellyel kapcsolatban olyan adatok jutottak a terhelt tudomására, miszerint azt P. Z. P., valamint E. M. követték el.

Ezért az I. és II. rendű terheltek szándék- és cselekvésegységben eljárva azért, hogy e bűncselekmény elkövetőit kézre kerítsék, és őket az általuk okozott kár megtérítésére kényszerítsék, az alábbi cselekményt követték el.

Az I. és II. rendű terheltek, valamint a fiataalkorú K. B. 2011. április 27-én 17 óra körüli időben a II. rendű terhelt tulajdonában lévő személygépkocsival megjelentek az E. M. lakóhelyéül szolgáló családi háznál, és őt a terheltek az utcára hívták.

Ott az I. rendű terhelt - a II. rendű terhelt jelenlétében - kérdőre vonta a sérelmére elkövetett bűncselekménnyel kapcsolatban és arra szólította fel, hogy társait nevezze meg.

Miután E. M. lehetséges elkövetőként P. Z. P.-t nevezte meg, őt az I. rendű terhelt felszólította, hogy az autóba üljön be azért, hogy P. Z.-hez menjenek.

E. M. az autóba szállás előtt ruhákat kívánt a házban magára venni, de ezt a terheltek nem engedték meg, a II. rendű terhelt a sértett könyökét megragadta és azt megszorítva az autó felé húzta, majd annak bal hátsó ajtaját kinyitotta és E. M.-t az autóba hátulról benyomta, melyben szintén hátul tartózkodott K. B. is.

E. M. közölte a terheltekkel, hogy nem akar velük menni, ennek ellenére a II. rendű terhelt az autóval elindult és négyen P. Z. P. lakásához mentek.

Mielőtt az autóból a terheltek kiszálltak, az I. rendű terhelt felszólította E. M.-t és K. B.-t, hogy maradjanak a helyükön, az autóból ne szálljanak ki.

K. B. ennek ellenére kiszállt és cigarettára gyújtott. Amikor a II. rendű terhelt ezt észlelte, visszaszállásra utasította, majd -

miután K. B. ennek nem tett eleget - a II. rendű terhelte fenyegetően felé indult, melynek hatására az autóba beült.

Ekkor az I. rendű terhelte ismét felszólította E. M.-t és K. B.-t, hogy az autóból nem szállhatnak ki, a helyükön kell maradniuk.

A fentiek után az I. és II. rendű terheltek a ház udvarába bementek és a sértett édesanyját arra kérték, hogy fiát, P. Z. P.-t küldje ki, mert beszélni akarnak vele, majd az utcára, az ingatlan kiskapuja elé mentek.

A házból kijövő P. Z. P. sértettel az I. rendű terhelte közölte, tudomása van arról, hogy sérelmére a lopást ő követte el, az eltulajdonított dolgok értéke 400.000-500.000 forint, a dolgokat adja vissza hétvégéig, vagy őt kártalanítsa oly módon, hogy azok ellenértékét megfizeti.

A sértettel szemben álló I. és II. rendű terheltek - a sértett kitérő válaszát követően, mely szerint a kábeleket eladták, azok már nincsenek meg, és pénze sincs megfizetni azok ellenértékét - közösen, egy-egy kézzel megragadták P. Z. P. nyakát és őt az udvarba, az ott lévő szőlőlugasig betolták, miközben a sértett közölte a terheltekkel, hogy „nem hívta őket a házba, az udvarba, nincsenek otthon, menjenek ki az udvarból”.

A II. rendű terhelte ekkor elővett egy addig a ruházata alatt tárolt - emberi élet kioltására alkalmas - vipera-botot, azt kicsapta, majd azzal két alkalommal a sértett bal combjára és térdére, míg egy alkalommal a bal vállára ütött.

Eközben az I. rendű terhelte a sértett nyakát jobb kézzel megfogta, míg bal kezével a jobb oldalát vállá környékén és bordáin több alkalommal megütötte.

Ezt követően az I. rendű terhelte a sértettet ellökte, melynek következtében a terasz kövezett lépcsőjére esett, ahonnan ülő testhelyzetbe emelkedett és lábait felhúzva, kezeit feje mellé téve, és fejét térdei közé hajtva, védekező pózba helyezkedett. A II. rendű terhelte ekkor a sértetthez lépett és őt kézzel, több alkalommal - elsősorban a sértett feje mellett, védekező tartásban lévő kezeit - megütötte.

A sértett bántalmazásával a II. rendű terhelte azért hagyott fel, mert P. Z. P. édesanyja, B. E. - a beszűrődő hangokat hallva - a házból az udvarra jött, kiabálva felszólította a terhelteket, hogy hagyják el a háza udvarát, és közölte, hogy őket feljelenti, miközben egy, a kezében lévő kerékpárpumpával egy alkalommal - sérülést nem okozva - megütötte az I. rendű terhelte.

Az I. rendű terhelt B. E.-t nyakánál-fejénél fogva lefogta és közölte vele, hogy a fia „egy csomó” mindent ellopott tőle, amennyiben megfizeti a kárát, akkor „nem lesz baj”, majd az udvarból eltávoztak. Mielőtt az utcára értek, a II. rendű terhelt visszaszólt P. Z. P.-nek és édesanyjának, hogy amennyiben fel merik jelenteni őket, „fel lesznek négyelve”.

A bántalmazással összefüggésben P. Z. P. testszerte zúzódásokat és bevérzéseket, a bal térd tájékának zúzódása, bal váll és felkartáji zúzódása, a bal comb zúzódása, a könyök zúzódása, a bal arc zúzódásának sérüléseit szenvedte el, mely sérülések egyenként és összességükben is 8 napon belül gyógyuló könnyű sérülések.

A terheltek ezt követően gépkocsijukba szálltak és a szintén abban tartózkodó K. B.-val és E. M.-val együtt a helyszínről eltávoztak.

Útjuk során K. B. kiszállt, az I. rendű terhelt azonban E. M.-t felszólította, hogy maradjon az autóban, majd őt az I. rendű terhelt lakására vitték, ott az I. rendű terhelt a II. rendű terheltet hazaküldte. A lakásban az I. rendű terhelt E. M. sértettnek papírt és tollat adott, hogy az általa diktált, bűncselekménnyel összefüggésben tett vallomását leírja, melynek E. M. eleget is tett.

Ezt követően az I. rendű terhelt felszólította E. M.-t, hogy üljön be az I. rendű terhelt tulajdonát képező autóba azért, hogy azzal a sérelmére bűncselekményt elkövető másik személy házához menjenek.

Ezután az I. rendű terhelt a tulajdonát képező személygépkocsival - a nevelt lányával, J. D.-val együtt - előbb a lopás elkövetésében részt vevő D. J. házához vitte E. M. sértettet, de mivel ott nem tartózkodott senki, ezután őt egy másik házhoz szállította vissza, az autóból ott engedte kiszállni, és a helyszínről elhajtott.

Ezen út során - amikor az I. rendű terhelt E. M.-t a lakására szállította vissza - az I. rendű terhelt a korábban történt bántalmazást észlelő, és ezért ijedt állapotban lévő E. M. sértettet többször azzal fenyegette meg, hogy ő is úgy fog járni, mint P. Z. P., ha nem tesz rendőrségi kihallgatása során olyan valótlan vallomást, amely szerint nem látta azt, hogy az I. és II. rendű terheltek bántalmazták P. Z. P.-t, valamint, hogy erről a bűncselekményről nincs tudomása.

E. M. sértett az I. rendű terhelt fenyegetésétől való félelmében a M.-i Rendőrkapitányságon önbíráskodás büntette és más bűncselekmények miatt az I. rendű terhelttel és testvérével szemben indult bűnügy nyomozása során a 2011. július 26-án történt tanúkihallgatásakor olyan hamis tanúvallomást tett, amely szerint ő nem ült abban a gépkocsiban, amellyel az I. rendű terhelt és

testvére megjelentek P. Z. P.-ék házánál az őt ért bántalmazáskor, valamint nem tudja, hogy történt-e olyan eset, hogy az I. rendű terhelt bántalmazta P. Z. P.-t, mivel ezt nem látta. E. M. ezen tanúvallomása valótlán volt, mert a II. rendű terhelt által vezetett gépkocsiban ülve abból végig látta P. Z. P.-nek az I. és II. rendű terheltek által történt bántalmazását.

Az I. rendű terhelt e cselekményével fenyegetéssel arra kényszerítette E. M. sértettét, hogy a P. Z. P. bántalmazása miatt indult bűnügy nyomozása során tanúként az őt megillető igazmondási kötelezettségét ne teljesítse.

A sérelmére elkövetett testi sértés vétsége miatt P. Z. P., a magánlaksértés vétsége miatt B. E. 2011. május 9. napján joghatályos magánindítványt terjesztett elő.

Az irányadó tényálláshoz tartozó, - ítéletszerkesztési hiba folytán - az indokolás más részében lévő ténymegállapítás:

A vipera fémből készült (alumínium, nikkel-króm ötvözet) üreges kivitelű, összecsuksútható bot, amely megfelel a közbiztonságra különösen veszélyes eszközökről szóló 175/2003. (X. 28.) Korm. rendelet b) pontjában foglalt kritériumnak, vagyis jellegzetesen ütés céljára használható és az ütés erejét, hatását növelő eszköz.

A bíróság ügydöntő határozata ellen a terheltek védője a Be. 416. § (1) bekezdés a) és b) pontjára hivatkozással terjesztett elő felülvizsgálati indítványt.

Az indítvány indokai szerint az eljáró bíróságok tévesen állapították meg a terheltek bűnösségét önbíráskodás büntette kísérletében. A terheltek ugyanis nem a lopási káruk miatti igény érvényesítése érdekében jártak el, hanem erős felindultságukban a sérelmükre ismételten elkövetett lopási cselekmény teljes elkövetői körét igyekeztek feltárni. P. Z. P. és B. E. tanúk az eljárás kezdetén meg sem említették, hogy a terheltek vagyoni követelést érvényesítettek volna, kizárólag a lopás megtorlását jelölték meg a terheltek eljárásának okaként, majd vallomásukat az eljárás folyamán egyszerre változtatták meg, és kezdtek beszélni a terheltek kártérítési igényéről, pénzköveteléséről.

A bíróság nem indokolta meg, hogy a logika szabályaival ellentétesen miért a tanúk időben később tett vallomását fogadta el a tényállás alapjául. Ehhez képest az önbíráskodás tényállási elemeinek megállapításához sem adott magyarázatot.

Tévesen minősítette a bíróság az önbíráskodás büntettének kísérletét felfegyverkezve elkövetettnek, mert az állítólagosan használt eszköz (az ún. „vipera”) nem áll rendelkezésre, így az sem

állapítható meg, hogy az az élet kioltására alkalmas lett volna. A másodfokú bíróság ugyan adott egy általános leírást a „vipera” mibenlétéről, azonban az nem a konkrét elkövetési eszközről szól, így a hivatkozott feltétel megállapításához nem elegendő. Ha volt is eszköz a terhelteknél, az bármi lehetett. Egyébként is életszerűtlen, hogy a terheltek – az I. rendű terhelt küzdősportokban való jártasságára figyelemmel – bármilyen bántalmazási eszközt vittek volna magukkal.

Mindezek alapján tehát a védő arra a következtetésre jutott, hogy a bűnösség és a célzat hiánya, illetve a cselekmény törvénysértő minősítése miatt a támadott jogerős ítélet az ügy érdemi elbírálására kihatóan jogszabálysértő.

Ezért elsődlegesen annak hatályon kívül helyezését és az eljárt bíróság új eljárás lefolytatására való utasítását;

másodlagosan a terheltek az önbíráskodás büntettének kísérlete miatt bizonyítottság hiányában történő felmentését;

harmadlagosan pedig a terheltek az önbíráskodás büntettének kísérlete miatt büncselekmény hiányában történő felmentését;

egyebekben pedig a kiszabott szabadságvesztések végrehajtásának próbaidőre felfüggesztését indítványozta.

A Legfőbb Ügyészség a BF.409/2014/1-I. számú átiratában a felülvizsgálati indítványt részben törvényben kizártnak, részben alaptalannak tartotta. Álláspontja szerint a jogerős ítéleti tényállás pontosan tartalmazza, hogy a terheltek milyen okból és célból keresték fel a sértettet, továbbá – bár ítéletszerkesztési hiba folytán részben az indokolás más részében – az arra vonatkozó ténymegállapítást is, hogy mi volt az elkövetés eszköze, az milyen anyagból készült, valamint, hogy az alkalmas volt az emberi élet kioltására.

Ehhez képest a fenti tények vitatása a tényállásnak a felülvizsgálati eljárásban meg nem engedett támadása. Az indítvány ténylegesen a tényállás megalapozatlanságára hivatkozik, amikor a tanúvallomások értékelésének mikéntjét, majd azon keresztül a megállapított célzatot és a tényállásban rögzített eszköz meglétét, használatát kérdőjelezte meg.

Az ügyészi álláspont szerint az eljárt bíróságok indokolási kötelezettségüknek is eleget tettek, így az elsőfokú bíróság ellenőrizhető módon rögzítette az egyes ténymegállapításokhoz vezető indokait, következtetéseit, bizonyíték-értékelő tevékenységét, amellyel a másodfokú bíróság is egyetértett. Mindkét határozat tartalmazza az eljárt bíróságok jogi értékelő

tevékenységét is.

Mindezekre figyelemmel a Legfőbb Ügyészség a támadott határozatok hatályában való fenntartására tett indítványt.

A Kúria a terheltek védőjének felülvizsgálati indítványát a Be. 424. § (1) bekezdés I. fordulata szerint tanácsülésen bírálta el, azonban azt egyik terhelt tekintetében sem találta alaposnak.

A Btk. 368. § (1) bekezdésében foglalt önbíráskodás büntettét az követi el, aki abból a célból, hogy jogos vagy jogosnak vélt vagyoni igénynek érvényt szerezzen, mást erőszakkal vagy fenyegetéssel arra kényszerít, hogy valamit tegyen, ne tegyen vagy eltűnjön.

A Btk. 459. § 6. pontja szerint felfegyverkezve követi el a bűncselekményt, aki az ellenállás leküzdése vagy megakadályozása érdekében az élet kioltására alkalmas eszközt tart magánál.

A felülvizsgálati indítványban is felhívott Be. 423. § (1) bekezdése alapján a felülvizsgálati eljárásban a jogerős határozatban megállapított tényállás az irányadó, a tényállás felülvizsgálati indítvánnyal nem támadható.

Ehhez képest a jogerős ítéleti tényállás egyértelműen tartalmazza, miszerint a terheltek a sérelmükre megvalósított bűncselekmény elkövetőinek az általuk okozott kár megtérítésére kényszerítése céljából - is - követték el cselekményüket (elsőfokú ítélet 3. oldal, alulról számított harmadik bekezdés).

Ugyancsak tartalmazza az irányadó tényállás, miszerint az I. rendű terhelt - a II. rendű terhelt jelenlétében - az elloptott dolgok visszaadására vagy azok ellenértékének megfizetésére szólította fel P. Z. P.-t (elsőfokú ítélet 4. oldal hetedik bekezdés).

További releváns ténymegállapítás, miszerint az I. rendű terhelt - a II. rendű terhelt jelenlétében - P. Z. P. bántalmazását követően B. E.-vel is azt közölte, hogy „akkor nem lesz baj”, ha „fia megfizeti a kárt” (elsőfokú ítélet 5. oldal második bekezdés).

Ugyancsak tényként állapította meg az ítélet, hogy a II. rendű terhelt P. Z. P. sértettnek az I. rendű terhelttel közös bántalmazása során ún. „vipera-botot” használt, ami emberi élet kioltására is alkalmas volt (elsőfokú ítélet 4. oldal kilencedik bekezdés).

Végül az ítéletszerkesztési hiba folytán az indokolás más részében feltüntetett, azonban az irányadó tényálláshoz tartozó (BH 2006.392.) ténymegállapítás az is, ami a „vipera” megnevezéssel

jelölt eszköz mibenlétére és jogi értékelésére vonatkozik (másodfokú ítélet 4. oldal második bekezdés).

Az indítvány azonban a fent hivatkozottakkal ellentétes tények alapján, azaz arra alapítva vitatta a bűnösség megállapítását és - a minősítés törvényes voltán keresztül - a büntetés kiszabását, hogy

- a terheltek cselekményének célja nem a vagyoni igény érvényesítése, hanem a lopás teljes elkövetői körének feltárása volt,
- ennek során nem vittek magukkal és nem használtak eszközt, de
- ha volt is náluk ún. „vipera”, annak az élet kioltására alkalmas volta nem állapítható meg.

A jogerős ítéletben rögzített, ezzel ellentétes ténymegállapítások azonban mind az önbíráskodás, mind a felfegyverkezve elkövetés vitatott tényállási elemeit megalapozzák.

Az indokolási kötelezettség indítványban állított megsértése kapcsán a Kúria utal arra, hogy a terheltek igényérvényesítési célzatára vonatkozó bizonyítékokat ítélete 15. oldalának negyedik bekezdésében összegezte az elsőfokú bíróság. E. M. tanúvallomását ugyan kifejezetten e vonatkozásban nem emelte ki, azonban az elsőfokú ítélet 12. oldalának negyedik és ötödik bekezdésében megindokolta, hogy miért nem a tanú első - egyébként az ugyanezen ítéletben az I. rendű terhelt terhére rótt igazságszolgáltatás elleni bűncselekmény eredményeképp létrejött - vallomását, hanem a továbbiakat fogadta el a tényállás alapjául, nyilvánvalóan a célzat tekintetében is.

A terhelő vallomások elfogadásának indokolása kiterjed az eszköz létére és használatára is, hiszen e bizonyítékok azt is tartalmazzák.

Az alkalmazott eszköz emberi élet kioltására alkalmas volta megállapításának indokolását a másodfokú bíróság pótolta.

Az indokolási köteleességnek a felülvizsgálati eljárásra okot adó megsértése nem állapítható meg, ha az ügydöntő határozat(ok)ból kitűnik az eljáró bíróság(ok)nak a tényállás megállapításával összefüggő tényfeltáró és értékelő tevékenysége, továbbá az, hogy az érdemi döntésben kifejeződik jogi álláspontját - a bűnösséggel, a minősítéssel, a büntetéssel és/vagy intézkedéssel kapcsolatban - mire alapozta. A bizonyítékok értékelése körében levont következtetések helyessége, az értékelés eredménye kívül esik a feltétlen eljárási szabálysértések körén, az tartalmilag ugyancsak az ügydöntő határozat megalapozottságának felülvizsgálati eljárásban meg nem engedett támadása (BH 2013.10.).

A kifejtettek alapján a felülvizsgálati indítvány érvei e körben az utóbbi megítélés alá esnek.

Ezért a végső soron valamennyi vonatkozásban az ítéleti tényállás megalapozottságát támadó indítvány a felülvizsgálati eljárásban eredményre nem vezethetett.

Mindezekre figyelemmel a Kúria - miután nem észlelt olyan egyéb eljárási szabálysértést sem, amelynek vizsgálatára a Be. 423. §-ának (5) bekezdése alapján hivatalból köteles - a felülvizsgálati indítványnak nem adott helyt, s a megtámadott határozatokat a Be. 426. §-a alapján mindkét terhelt tekintetében hatályában fenntartotta.

A Kúria határozata elleni fellebbezést a Be. 3. §-ának (4) bekezdése, a felülvizsgálatot pedig a 416. § (4) bekezdésének b) pontja zárja ki.

A Be. 418. §-ának (3) bekezdése szerint minden jogosult csak egy ízben nyújthat be felülvizsgálati indítványt, kivéve, ha az újabb felülvizsgálati indítvány benyújtása a 416. § (1) bekezdésének e) vagy g) pontján alapul. A Be. 421. §-ának (3) bekezdése pedig úgy rendelkezik, hogy az ugyanazon jogosult által, illetőleg a korábbival azonos tartalommal ismételten előterjesztett indítvány elutasítására vonatkozó határozat hozatalát a Kúria mellőzheti.

Budapest, 2014. december 18.

*Dr. Belegi József s.k. a tanács elnöke, Dr. Somogyi Gábor s.k. előadó bíró,
Dr. Márki Zoltán s.k. bíró*

A kiadmány hitelével:

*tisztviselő
MV*